

boomvalken en vleesfondue

Een impressie van het Avifauna-weekend
op Vlieland, 5-7 oktober 1984.

Alco van Klinken.

Wanneer heeft iets het recht om 'Avifauna-weekend' genoemd te worden? Wanneer leden van de vereniging in 2-, 3- of meertallen naar Turkije of Falsterbo gaan, wordt er niet van Avifauna-vakanties gesproken. Strikt genomen zou dan de vrijdag en de dinsdag rond dit weekend ook niet mogen gelden als uitje in Avifauna-verband, want op deze beide dagen waren slechts 2 leden op het eiland. Toch zijn er toen bepaalde soorten gezien, die op de lijst staan. Mogen die nu op de weekend-lijst meetellen of niet? Deze vraag zal ongetwijfeld een bepaalde groep verenigingsleden zèer boeien! Schrijver dezes worstelt ondertussen met een andere vraag: hoe kan hij in een beperkte ruimte zulke dingen schrijven dat iedereen zich een beeld van het veelzijdige weekend kan vormen? Alles beschrijven kan hij niet.

kleine jager (rene stet)

Daarom zullen hieronder vier belangrijke facetten onder de kijker komen:

- de mensen
- de omgeving
- de vogels
- het eten.

De mensen

Zoals al opgemerkt, verschilden de aankomst- en vertrektijden van de 12 deelnemers nogal; alleen zaterdag was iedereen aanwezig. Binnen de groep zijn 4 vrouwen waargenomen: een ongekend hoog aantal! Dringt de emancipatie ook in de gelederen der vogelkijkers door? Deze verontrustende gedachte deed de mannelijke deelnemers al snel naar vaatdoek en bezem grijpen.

De omgeving

Het Posthuis ligt temidden van veel verschillende biotopen: bos, heide, duinen, strand, moeras en kwelder. De andere omgevingsfaktor, het weer, bellette zo nu en dan de mogelijkheden van deze rijkdommen ten volle naar buiten te laten komen; overdag viel een enkele bui (hoewel er prachtige zonsopgangen te beleven zijn geweest) en de wind deed voortdurend zijn best vanuit zuidwest tot noordwest. 's Avonds kwam het gehuil de sfeer ten goede.

De vogels

Ja: daar draaide nu alles om. Enige trektellingen vormden hoogtepunten, maar er was nog meer: het Posthuiswad met tijdens opkomend en afgaand water duizenden steltlopers en eenden, de bossen voor klein grut, de Kroonspolders en tenslotte de Noordzee voor verwondering. Want ondanks de verlokkelijke wind (NW kracht 7-8) zijn er verbazend weinig zeevogels gezien: een oogst van 2 Jan van Genten is wel heel mager voor een paar uur zoeken met 3 telescopen. Met z'n elven is wel naar een oplossing gezocht voor dit raadsel, maar verder dan gissingen kwam men niet. De Paarse Strandlopers verzachtten in ieder geval het leed aanzienlijk.

Nee, het Posthuiswad was veel vogelrijker. Vooral Kanoetstrandlopers die op het Groninger wad niet algemeen zijn, trokken de aandacht. Eermaal in de kijker viel het dier echter enig-

zins tegen : in winterkleed heeft het geen sensationele kenmerken. Enige honderden Kluten waren opvallender. Een exemplaar met kleurringen bleek op 6 juni te zijn geringd op de kwelder van Holwerd. Ook op Pijlstaarten, Smienten, ruitertachtigen en Rotganzen raakten de betrokken waarnemers niet snel uitgekeken.

In het bos werden de waarnemingen door de blazende wind nogal terneergeslagen. Doortrekkende Gekraagde Roodstaarten langs de weg, een Zwartkop en mezenzwermen met Tjiftjaffen ertussen waren toch nog wel met enig geduld op te sporen. Er was een paartje Boomvalken dat constant boven en rond het bos aan het jagen was op langstreckende zangvogeltjes. Samen met enkele Sperwers vormden zij een spectaculaire vertoning.

En dan de Kroonspolders: vooral hier maakte Vlieland de faam waar dat het een eiland van Waterrallen is. Op elke tocht waren wel één of meer te horen. Dit was voor één van de (bestuurs!)-leden toch niet voldoende: hij verdween als een echte Ral in een rietveld, zonder resultaat overigens: de Waterralfan keerde met natte voeten terug. Een gekeelde big vliegt niet op : daarvoor is het immers een Waterral. De slikplasjes deden dienst als hoogwatervluchtplaats; wanneer de steltlopers daarheen vlogen, passeerden ze soms op 2 m het dijkje waarop de waarnemers lagen. Ook dat is een leuke waarneming!

Het eten

Omdat dit facet vaak net zo belangrijk als vogels wordt gevonden, nu ook hiervoor nog even aandacht.

De maaltijden hadden een rol in het sociale verkeer: over de goed gevulde borden werden allerlei onderwerpen aangesneden, variërend van typische trekjes van bejaarden en de hardheid van eieren, tot de kwaliteit van laarzen en milieuproblematiek, waarin de één minder pessimistisch bleek dan de ander.

Tijdens een ontbijt kwam op de nok van een schuurtje voor het raam nog eens een juveniele Boomvalk (geen rood op de onderstuit) zitten. Zo werd onder het eten nog gevogeld ook.

Op zondagavond, toen het grootste

gedeelte van de groep alweer op terugreis was, bleek tot verrassing van de volhouders de maaltijd een vleesfondue te zijn:

Een reünie van oud-militairen, van wier feestgedruis sommigen de avond ervoor in bed hadden liggen genieten, had zoveel restjes overgelaten dat er nog zeer ruim van gegeten kon worden.

Toen de schrijver dan ook maandagochtend terugreisde en nog een juvéniele Jan van Gent en twee Kleine Jagers zag, had hij in meerdere opzichten een verzadigd gevoel.

Onderweg zag hij op de Zuidwal Wulpen lopen (het was laagwater). Hoe lang zal dat nog kunnen?